

İNTİHAR

Uyandı. Hava hala aydınlanmamıştı. Lambayı yaktı. Yastığı yine ıpsıslaktı. Gece yarısına kadar ağladığını hatırladı. Ağız kupkuruydu. Mutfağa geçti. Eli suya uzanırken Bir kaç hafta önce Ludwigshafen’de cayır cayır yanan çocukları düşündü. Nefesi tıkanı. “Ölüm ne büyük imtihandır,” dedi kendi kendine. Su bardağını dolu halde musluğun yanına koyarak oturma odasına geçti. Pencerenin önünden durup dışarıya baktı. Gece yine yağmur yağmıştı. Yollar ışıltılı ışıltılı. Arada bir işe giden işçilerinin arabalarının sesleri geliyordu. O da işe gitmeliydi. Ama kendini çok kötü hissediyordu. Midesine oturmuş bir sızı bütün bedenini tutsak etmişti. Elleri titriyor, ayakları uyuşuyor, başı dönüyordu.

-Yo, böyle işe gidemem, dedi. En iyisi izin almak...

Koltuğa uzanırcasına oturdu. Masanın üzerinde duran cep telefonuna baktı. Yine mesaj yoktu. Midesine oturmuş sızı büyüdükçe büyüdü. Ellerindeki titreme daha da arttı. Bu hale nasıl düşmüştü böyle? Oysa nasıl da tevekkülüydü! Her şeye “kader” penceresinden bakar, içine dolan sıkıntıları dualarla atmaya çalışırdı. Yalnızlıklar, ayrılıklar, gurbet, soğukluk dualarının sıcaklığında yok olur giderdi. Ama şimdi... Şimdi ise en küçük bir sıkıntıda gözlerine yaşlar hücum ediyor, yüreği yanıyor, boğazı tıkanıyor, vücudu onu dinlemiyordu. Rabbi’nin karşısında diz çöküp yüzünü ufuklara çevirdiğinde acılarının şiddetinden ona doğru dürüst dua edemiyor, ona sığınamıyordu.

Yeniden ayağa kalktı. Gözleri hala cep telefonundaydı. “ Bu saatte uyanmış olmalıydı,” diye düşündü. Peki niye yazmıyordu? Bir cümle yazsa, hatırını sorsa kıyamet mi kopacaktı? Bir kelime... Gözlerinden ip gibi yaşlar süzülürdü. Ellerini yüzüne bastırıp hıçkırıldı. Yeniden aynı soru bir çekiç darbesi gibi beyinde çınladı. Niye böyle olmuştu? Niçin bu hale düşmüştü. Onun mesajlarında yazdığı gibi niye kendi acılarında böyle batmış, boğulmuştu? Oysa bir süre önce nasıl sıcak mesajları gelirdi ondan! Onu kendisinden daha çok düşündüğünü kaç kez tekrar etmişti! Ya şimdi? Şimdi ne değişmişti? Neler olmuştu duygulara? Vefaya, sevgiye, insanlığa inanmakla hata mı etmişti acaba?

Hiç bir soruya cevap veremiyordu. Beyni kilitlemiş, düşünceleri darmadağın olmuştu. Banyoya koştu. Muslukta yüzünü yıkadı sonra aynadaki yüzüne baktı. Gözleri onun gözleri değildi. Sanki iki yabancı göz onun gözlerinin yerine oturtulmuş ve onu izlemeye almıştı. Tekrar oturma odasına döndü.

Aslında her şey ayrılıkla başlamıştı. Yıllar süren bir sevgi sağanağı, sevgi emeği, zahmet, fedakarlıklar, gönülleri ısıtan şefkat, kavuşma için edilen dualar, hasret uğrunda dökülen gözyaşları....Sonra her hıçkırık ardından verilmiş sözler ve yeminler... Hepsi bir anda yoka çıkınca o da ruhen bitmiş, tükenmişti. İnançları zayıflamış, insanlara yönelik sevgisi ve güveni yitip gitmişti. Her geçen gün içinde açılan uçurumlarla gurbetin soğukluğunu daha derinden, daha keskin duymaya başlamıştı. Artık onun için her yer karanlık, her şey saçmaydı.

Aslında bu ayrılık, bu soğukluk duyguları belki de vataniyle arasında yarılmış uçurumlardan kaynaklanıyordu. Almanya’da yaşadığı ikilemeler ve monotonluklar içinde yalnızlık ve gurbet daha da derinleşmişti. Önceleri içine yuvarlandığı bu yalnızlığı pek ciddiye almazdı.

Her yalnızlık duyguları içine çöreklediğinde hep ona güvenir, onu düşünürdü. Onun telefonda kulaklarına akan şefkatli sesi, canına can katan nefesi dünyadaki bütün olumsuzlukları unutturmaya yetiyordu.

Uzun bir süre onun değiştiğinin, uzaklaştığının farkında olmamıştı. Ona o kadar güveniyordu ki onunla görüşmese bile onun hep orada durduğunu, onu beklediğini, onsuz yapamayacağını düşünüyordu. Çünkü o hayatta tek ruh ikizi, tek sevdiği, tek gönlünü emanet ettiği biriydi. Kilitli çekmecesinden arada bir çıkarıp okuduğu mektuplar, mesajlar ona dünyanın en ışıklı, en derin umutlarını vermeğe yetiyordu. 'Hele, sensiz bu dünya bana haramdır' sözleri onu nasıl da coşturuyordu.

Ama şimdi? Şimdi ise bambaşka biri olmuştu! Dünyayı hiçe sayan, insana güven vermeyen, aşkı alaya alan biri... 'Her şey geçti gitti' diyordu ona. Bunu derken de gülüyordu. Ona geçmişi hatırlattığında, 'Sen hala oralarda mı takılı kaldın?' diye soruyordu.

Onu anlayamıyordu. Onu tanıyamıyordu. Yaralı gönlü ile ona sığınmak isterken sığınamıyordu. Her ağlayışında o gülüyordu. Oysa önceleri her gözyaşı döktüğünde, 'can, kurban' der o da ağlardı.

İçi içini yiyordu. Sığındığı, sırtını dost diye dayadığı birinin aniden kayboluşuna dayanamıyordu. Çünkü o sevdayı böyle bilmiyordu. O davası uğrunda canından geçmeyi, sevdasının peşinde cayır cayır yanabilmeği öğrenmişti. O vefaya, dostluğa hep önem vermişti. O verilen sözlerin, edilen yeminlerin asla boş olmadığını beynine kazıyordu. Ama şimdi her şeyin öyle olmadığını görüyor, yüreği acı ile doluyordu. İnsanın duyarsızlığı ve verilen sözlerin boşluğu inançlarını kemiriyordu. Hayır! Hayır! Herkes böyle olamazdı! Yıllarca öğrendiği, inandığı kavramlar bu kadar da yanlış olamazdı!

Tekrar gözlerine yaşlar hücum etti. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Ellerindeki titreme vücudunun her yerini sardı. Baş dönüyor, gözleri kararıyordu.

Ağır adımlarla mutfağa yürüdü. Dolabın kapağını açıp bir tas çıkardı. Onun hediye ettiği tasta. Tası hiddetle döşemeye fırlattı. Tasın kırılan parçaları ayaklarının üzerine düştü. Üzerine 'Ich liebe dich' yazan bir parça mutfak masasının ayağına dayanmış öylece duruyordu. Tekmelerle o parçayı da kırdı. Beynindeki uğultu gittikçe çoğalıyordu. Aniden Mevlana'nın bir sözünü hatırladı: 'Aşk yoksa hayat da yoktur!'

Ayakkabılarını giyip anahtarlarını alarak dışarıya fırladı. 'Aşk yoksa hayat da yoktur, aşk yoksa hayat da yoktur,' sözünün yankıları beyninde yankılanıyordu.

Arabasına bindi. Köyün içinden hızla çıktı. Kısa bir an çocukluğunu, anasını, babasını düşündü. Sonra tekrar onun gülümseyen yüzü gözlerinin önüne geldi.

-Yo sen o değilsin! Sen o değilsin! Sen başkasın! Başka biri! Aşkı bilmeyen hep bir heves peşinde koşan biri!

Kendi kendine konuşuyor, sesli sesli ağlıyordu. Ağladıkça da gaz pedalına daha çok basıyordu. Artık hayata tahammülü yoktu. Hayalleri yıkılmıştı. Yüreği aldatılmıştı. Küçültülmüş, aşağılanmıştı. Bu işkenceye, bu yalana bir son vermeliydi. Araba hızlandıkça hızlanıyordu. Yaşla dolmuş gözleri bir ağaç, bir taş arıyordu. Dümdüz yoldan ıslak tarla yolun saptı. İleride gözüne kestirdiği kocaman bir ağaca doğru sürdü arabayı. Ağaca on metre kala araba ıslak yoldan sağa doğru savruldu.

Çukura gömülen tekerler arabayı yan yatırdı. Bir süre sessizce arabanın içinde bekledi. Sonra gözyaşlarını silerek arabadan çıktı.

Hayır, böyle ölmek bir çıkış yolu değildi. Çamurlara bata çıka yola doğru yürümeğe başladı.

Gökyüzü bulut doluydu. Gözlerini bulutlara dikti. Akıp giden bulutların peşinde koşmak ve onların birinin içinde yitip gitmeği arzuladı. Yüreğinden başlayan sızı beynini uyuşturdu. Cebinden kırmızı kaplı küçük bir kitap çıkardı. Öylesine açtığı sayfaya gözyaşları damladı. "Rabbim beni acılardan hilas et", diye yalvardı. Hıçkırıklar boğazına hücum etti. Nefesi kesildi, boğulacak gibi oldu. Gözyaşlarından sislere boğulmuş gözlerini satırlara dikti. Sanki gökteki bulutlar satırların içinde geziniyorlardı. Sanki satırlardaki bulutlar "Gel, sığın bana," diyorlardı. Sanki kelimeler, "En vefalı dost Rabbindir", diyordu ona. Usul usul okumaya başladı. O sözü tekrar ettikçe içindeki sızı kayboluyor, göğsü hafifliyor, dilindeki bağ çözülmeye başlıyordu.

"En vefalı dost Rabbindir" diyerek ayağa kalktı ve dağları aydınlatamaya başlayan tepelere doğru yürümeğe başladı. O'nun dostluğundan başka her şey yalandı!